

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobkyně: **T. B. N. N.**, narozená X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupená Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2025, č. j. MV-167332-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2025, č. j. MV-167332-4/SO-2024, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), ze dne 18. 9. 2024, č. j. OAM-16384-23/PP-2023, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť se dopustila obcházení zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově uzavřela manželství, a současně byla podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobkyně se současně domáhala toho, aby soud zrušil i shora odkazované prvostupňové rozhodnutí OAMP a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v podané žalobě předně namítla, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu, neboť jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a současně je v rozporu i s požadavky na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dle žalobkyně též opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Správními orgány obou stupňů byla rovněž porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Následně žalobkyně uvedla, že správní orgány v řešené věci nesprávně vyhodnotily, že její manželství bylo uzavřeno účelově. Zmínila, že k tomuto závěru správní orgány dospěly s ohledem na to, že žalobkyně neměla znát vzdělání manžela, přičemž bylo dále poukázáno na rozpory stran seznámení se žalobkyně s manželem, jakož i na rozpory týkající se rozchodu žalobkyně s jejím bývalým manželem či vlastnictví automobilu. Tyto rozpory jsou však dle názoru žalobkyně toliko konstrukcí správních orgánů a nijak nedokazují, že je předmětné manželství žalobkyně pouze účelové. OAMP přitom nedal vyslychaným osobám možnost tvrzené rozpory vysvětlit a zcela pominul skutečnosti, které svědčily ve prospěch žalobkyně. Stejně tak následně postupoval žalovaný, a to i přes skutečnost, že v daném případě leželo důkazní břemeno právě na straně správních orgánů. Správní orgány tedy nijak neprokázaly (§ 3 správního řádu), že by manželství žalobkyně bylo účelové. Napadené rozhodnutí je proto dle názoru žalobkyně nezákonné a nepřiměřené, pokud se jedná o jeho dopady do rodinného života obou manželů, neboť je vztah žalobkyně s manželem naprosto reálný a je konzumován. Z provedeného dokazování totiž nijak nevyplynulo, že by žalobkyně s manželem nežila na hlášené adrese, nebo že by nevedli společnou domácnost či společně nehosподаřili. Pro takové závěry správní orgány nedisponovaly dostatečnými skutkovými zjištěními, o kterých by nebylo důvodných pochybností. Dle žalobkyně bylo provedenými výslechy obou manželů jasně prokázáno, že znají jeden druhého, přičemž shodně odpověděli na většinu jim položených otázek a neshody, na něž správní orgány odkázaly v namítaných rozhodnutích, byly většinou nedůležité povahy, z nichž nebylo možno dovodit, že by bylo dotčeno manželství účelové. Žalobkyně též poukázala na to, že existenci soužití manželů prokázala i provedená pobytová kontrola.

Namítaná rozhodnutí jsou tak dle žalobkyně v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Nado je rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti žalobkyně nutno považovat za nepřiměřené, a to s ohledem na prokazatelně existující manželský vztah, jeho intenzitu a charakter, a tedy velmi dramatický dopad do rodinného a soukromého života žalobkyně a jejího manžela. Závěrem žalobkyně uvedla, že jako manželka občana České republiky, se kterým žije ve společné domácnosti, je nepochybně rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a má tudíž právo pobývat na území České republiky. Podle žalobkyně proto

bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod (dále jen „Úmluva“).

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření předně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál, přičemž navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Dle žalovaného napadené rozhodnutí odpovídá požadavkům plynoucím ze správního řádu, přičemž je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, na základě jakých podkladů, důvodů a hodnocení ve věci rozhodl, a jak se vypořádal s námitkami žalobkyně.
5. Dále žalovaný popsal, že během pobytové kontroly nebyl manžel žalobkyně v místě uvedeného společného bydliště zastižen, společný pobyt manželů potvrdili toliko sousedé a syn majitele nemovitosti, přičemž tak její výsledek soužití manželů nepotvrdil jednoznačně. Z výsledku žalobkyně a svědecké výpovědi jejího manžela pak vyplynuly takové rozdíly týkající se společného bydlení, které by nemohly vzniknout, pokud by spolu manželé skutečně žili. Manželé totiž popsali jimi obývanou místnost značně rozdílně. Stejně tak další shledané rozpory v jejich výpovědích nebylo možno označit toliko za konstrukci OAMP. V otázce seznámení manželů pak byl identifikován rozpor jak v časovém hledisku seznámení, tak i ve způsobu seznámení se a v samotném průběhu prvního setkání. Dle žalovaného byly rozporné údaje uvedeny i k rozvodu žalobkyně s bývalým manželem. Stran otázky vlastnictví vozidla žalovaný doplnil, že pokud by žalobkyně chtěla vyjádřit pouze to, že vozidlo řídil její manžel, byla by její odpověď zřejmě formulovaná jiným způsobem; nicméně tato skutečnost nebyla zásadní pro posouzení účelovosti manželství žalobkyně. Pokud se žalobkyně s jejím manželem v odpovědích lišili také o zhruba 10 tisíc korun měsíčně v příjmu manžela, jednalo se podle žalovaného o nezanedbatelnou část celkového příjmu manžela. Podle žalovaného žalobkyně též jasně uvedla, že její manžel v místě jejich uváděného společného bydliště od pondělí do pátku nepřespává, na daném místě jsou spolu jen v sobotu a neděli, což navíc konkretizovala tím, že z uvedeného existuje výjimka, že někdy její manžel zůstává mimo bydliště i během víkendu. Žalovaný zároveň nesouhlasil s tím, že by se žalobkyně s jejím manželem stran vybavení společně obývaného pokoje shodovali.
6. Žalovaný poté konstatoval, že správní orgány v řešeném případě postupovaly v souladu s § 3 správního řádu, neboť náležitě zjistily stav věci a zjišťovaly skutečnosti svědčící jak ve prospěch žalobkyně, tak i v její neprospěch. Správní orgány náležitě prokázaly, že manželství žalobkyně bylo účelově uzavřeno, a že mezi manželi není udržován skutečný manželský život – manželé společně ne hospodáří a nevedou společnou domácnost. Uvedený závěr byl pak dle žalovaného v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí též náležitě odůvodněn. K tomu žalovaný poukázal na komplexní porovnání výpovědí manželů, které jsou často jediným prostředkem pro posouzení účelovosti manželství. Připomněl také, že primárním kritériem posouzení předmětné žádosti bylo obcházení zákona, resp. otázka účelovosti manželství žalobkyně. Správní orgány se proto zabývaly především existencí skutečného manželského života, a nikoliv funkčností či konzumací manželství.
7. Správní orgány se ve věci zaměřily i na otázku přiměřenosti předmětného rozhodnutí, přičemž se s touto náležitě vypořádaly v odůvodnění namítaných rozhodnutí. Podle žalovaného je napadené rozhodnutí, vzhledem k pobytové historii žalobkyně, tvrzenému vývoji jejího vztahu, absenci skutečného manželského života mezi manželi a vytvořeným vazbám na území, přiměřené. Správní orgány rovněž vzaly v úvahu silné rodinné vazby

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně v zemi jejího původu. Žalobkyně pak nemá v České republice vlastní zázemí, jelikož je v zajištění životních potřeb odkázána na svého manžela. V podaném odvolání přitom sama žalobkyně pokládá svůj dosavadní pobyt na území za „pobyt v cizím prostředí“, nehovoří českým jazykem a v České republice pobývá až od listopadu 2023. Ve Vietnamské socialistické republice naopak pobývají její tři nezletilé děti (narozené roku 2013, 2018 a 2020), o které se starají její příbuzní.

8. Závěrem žalovaný zmínil, že ne každá shodná odpověď žalobkyně a jejího manžela automaticky svědčila o existenci skutečného manželského života, stěžejní bylo vyhodnocení toho, co z každé takové odpovědi vyplývalo, a o čem případná shoda, nebo neshoda, manželů svědčila. Žalovaný se pak dle jeho názoru v rámci napadeného rozhodnutí náležitě vypořádal s podaným odvoláním žalobkyně.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobkyně nesdělila do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlížet toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Žalobkyně podala dne 15. 11. 2023 u OAMP žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z obsahu této žádosti vyplývá, že se žalobkyně považuje za rodinnou příslušnici – manželku – L. T. V., nar. X, státního příslušníka České republiky. Přílohou podané žádosti byl oddací list ze dne 13. 4. 2023, z něhož se podává, že manželství žalobkyně s L. T. V. bylo uzavřeno dne 19. 1. 2023 ve Vietnamské socialistické republice. Z výpisu z evidence cizinců je dále zřejmé, že žalobkyně do České republiky přicestovala poprvé dne 14. 11. 2023. V téže evidenci bylo následně ověřeno, že manžel žalobkyně L. T. V. je státním příslušníkem České republiky.
13. Na základě žádosti OAMP ze dne 16. 11. 2023 pak byla Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, odborem cizinecké policie, dne 30. 11. 2023 provedena pobytová kontrola na adrese žalobkyní uváděného společného pobytu manželů. Danou pobytovou kontrolou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

byla na uvedeném místě zastižena pouze žalobkyně, její manžel zastižen nebyl, neboť se měl nacházet v zaměstnání. Žalobkyně na sobě měla „domácí úbor“, přičemž syn majitele nemovitosti, který překládal, neboť žalobkyně neumí česky, uvedl, že zde žalobkyně s manželem společně žijí, přičemž mají v domě pronajatý vlastní pokoj; kuchyni, jídelnu, obývací pokoj a sociální zařízení sdílí. Současně byla na dané adrese zjištěna poštovní schránka označená jmény „X“. Dotázaní sousedé žalobkyni a jejího manžela poznali a potvrdili jejich soužití na předmětné adrese.

14. Dne 5. 3. 2024 provedl OAMP výslech žalobkyně a jejího manžela L. T. V., jak se podává z protokolu o výslechu žadatele č. j. OAM-16384-13/PP-2023 a protokolu o svědecké výpovědi č. j. OAM-16384-14/PP-2023.
15. OAMP poté výzvou ze dne 20. 3. 2024 žalobkyni vyrozuměl podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k případnému vyjádření se ve věci. Žalobkyně se s podklady seznámila dne 3. 4. 2024, přičemž uvedla, že se k nim vyjádří písemně do 14 dnů. Téhož dne obdržel OAMP oznámení o převzetí právního zastoupení žalobkyně, plnou moc a žádost o nahlédnutí do spisu zmocněného právního zástupce. Dne 15. 4. 2024 právní zástupce žalobkyně nahlédl do správního spisu. Dne 30. 4. 2024 pak OAMP obdržel tři fotografie žalobkyně a jejího manžela a dne 9. 5. 2024 vyjádření žalobkyně učiněné prostřednictvím jejího právního zástupce.
16. Následně vydal OAMP prvostupňové rozhodnutí, ve kterém konstatoval, že byla v řízení dostatečně prokázána existence skutečností odůvodňujících zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť se dopustila obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově uzavřela manželství s občanem Evropské unie. Podle OAMP z provedeného dokazování vyplynulo, že mezi manželi není veden rodinný život.
17. Proti rozhodnutí OAMP ze dne 18. 9. 2024 podala žalobkyně prostřednictvím právního zástupce dne 7. 10. 2024 blanketní odvolání, které následně k výzvě OAMP doplnila dne 4. 11. 2024. Předmětné odvolání proti nadepsanému prvostupňovému rozhodnutí však žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl, jak už bylo shora rekapitulováno.
18. V souvislosti se samotným obsahem žalobní argumentace zdejší soud předně upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ze kterého plyne, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).
19. Soud se tedy ve světle citované judikatury nejprve zabýval posouzením přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to v kontextu žalobkyní zcela obecně tvrzeného nedostatku důvodů rozhodnutí.
20. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

21. S odkazem na výše citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svoji základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
22. Vycházejí z dříve popsaného je pak ve věci třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se tak srozumitelně podává, proč žalovaný považoval námitky žalobkyně za liché, a to zejména ve vztahu k žalobkyní sporovanému závěru OAMP stran obcházení zákona její osobou s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, kterého se měla dopustit tím, že účelově uzavřela manželství s občanem Evropské unie. Jinými slovy, v projednávaném případě lze z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí srozumitelným a přehledným způsobem zdůvodnil, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Ostatně žalobkyně spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasila právě s vlastními závěry žalovaného (resp. OAMP) o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o zamítnutí její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalobkyně tedy polemizovala s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když namítla nesprávnost učiněných hodnocení, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.

23. Rovněž tak lze jako přezkoumatelné hodnotit napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým v části týkající se posouzení jeho přiměřenosti ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně. K tomu lze doplnit, že se správní orgány zabývaly manželstvím žalobkyně, neboť právě to představovalo rozhodnou okolnost projednávaného případu. Dále zohlednily skutečnost, že žalobkyně v České republice nemá žádné vlastní zázemí, neboť je plně odkázána na svého manžela, přičemž sama pokládá dosavadní pobyt na území České republiky za „pobyt v cizím prostředí“, nehovoří českým jazykem a do České republiky přicestovala až v listopadu 2023. Naproti tomu ve Vietnamské socialistické republice pobývají její tři nezletilé děti (narozené roku 2013, 2018 a 2020), o které se starají příbuzní žalobkyně. V řešeném případě tudíž žalovaným nebyl shledán nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně. V projednávané věci tak bylo možno také v této části z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného.
24. V návaznosti na dříve uvedené se soud zabýval i blíže nespecifikovaným žalobním tvrzením, dle kterého měl žalovaný porušit povinnosti odvolacího orgánu a nezjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Nutno k tomu opětovně zmínit, že žalobkyně předmětnou námitku uplatnila toliko povšechně, aniž by tedy řádně vyložila, v čem měly nedostatky na straně žalovaného jako odvolacího orgánu konkrétně spočívat. Přesto se soud danou námitkou v odpovídající míře obecnosti zabýval a napadené rozhodnutí po stránce obsahové, jakož i samotný postup žalovaného v odvolacím řízení, přezkoumal. Soud k tomu poznamenává, že na tomto místě zatím nehodnotil zákonnost žalovaným učiněných závěrů, neboť to bude předmětem dalšího odůvodnění.
25. Úkolem odvolacího orgánu je ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy v rozsahu účastníkem uplatněných námitek. Této povinnosti ovšem žalovaný bezpochyby dostál, neboť jeho rozhodnutí obsahuje jasné, logické a srozumitelné úvahy, pro které považoval postup OAMP za souladný se zákonem. Pouhý fakt, že žalobkyně nesouhlasí se závěry správních orgánů obou stupňů, ještě porušení povinností dle správního řádu či už dříve řešenou nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí nezakládá. Stejně tak, jestliže žalobkyně v tomto smyslu namítla, že žalovaný nezjistil správně stav věci tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti (§ 3 správního řádu), pak soudu není zřejmé, o jaké konkrétní skutečnosti žalobkyně uvedené tvrzení opírá. V daném případě byla ověřena úplnost správního spisu ve vztahu k veškerým relevantním okolnostem, přičemž jsou zřejmé podklady, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, a které také následně i odpovídajícím způsobem hodnotil.
26. Konečně pouhý odkaz žalobkyně na § 2 odst. 3 a 4 správního řádu s tím, že došlo k porušení povinností správních orgánů obou stupňů, bylo třeba ve věci považovat za již natolik neurčitý, že se jím soud nebyl vůbec schopen zabývat, když žalobkyně nijak neozřejmila, v čem konkrétně by tato pochybení měla spočívat. V tomto ohledu je též nutno připomenout, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být správními orgány dle žalobkyně porušena, nelze považovat za řádně uplatněné žalobní body (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, či rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud zároveň v rámci hodnocení řešeného případu neshledal, že by se správní orgány dopustily porušení žalobkyní zmíněných ustanovení správního řádu.

27. Zdejší soud proto nadepsanou část zcela obecně uplatněných žalobních tvrzení neshledal důvodnou.
28. Soud poté připomíná, že předmětem přezkumu v nyní posuzované věci bylo rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie.
29. Podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
30. K tomu soud odkazuje na skutečnost, že při posuzování účelovosti manželství žadatele o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců je třeba vycházet z čl. 35 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, podle něhož členské státy mohou přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoliv práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v čl. 30 a 31 směrnice (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 5 Azs 237/2022-33).
31. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je při výkladu uvedeného ustanovení vhodné přihlížet též ke sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. To v bodě „4.2. Účelové sňatky“ uvádí dva soubory indikativních kritérií pro posuzování účelovosti manželství (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2021, č. j. 5 Azs 56/2019-21, ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43, či ze dne 22. 2. 2017, č. j. 2 Azs 355/2016-62).
32. V rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 10 Azs 68/2018-39, nicméně Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„naplnění některých indikativních kritérií či faktorů není bez dalšího důvodem pro závěr, že manželství bylo účelové, ale má vést správní orgán k tomu, aby podnikl další kroky, které podezření potvrdí, nebo vyvrátí. Všechny skutečnosti týkající se sporného vztahu musí být posouzeny komplexně, a to včetně těch, jež svědčí ve prospěch cizince (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 89/2015-30 a č. j. 7 Azs 326/2017-21, bod [28] a [29] a judikatura tam uvedená). Manželství nelze považovat za účelově uzavřené pouze proto, že je s jeho uzavřením spojena výhoda pobytového titulu. Za účelově uzavřené manželství je totiž možné označit pouze takové, které je uzavřeno výlučně za účelem získání pobytového oprávnění (srov. bod 28 odůvodnění směrnice 2004/38/ES). Při prokazování účelovosti manželství je nutné se zaměřit na úmysl obcházet cizinecký zákon k získání pobytového oprávnění a na úmysl nevést společný manželský život (viz rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, bod [56] a odborná literatura tam citovaná). Zákon o pobytu cizinců vychází z vyvratitelné domněnky, že manželství mezi cizincem a občanem EU je manželstvím řádným, neuzavřeným ve snaze obejít zákon (srov. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 Azs 115/2015-38, bod [37], a č. j. 4 Azs 228/2015-40, bod [61]). Správní orgán nemůže v případě podezření, že by se mohlo jednat o účelově uzavřené manželství, vybírat pouze ty skutečnosti, které svědčí pro závěr, že manželství bylo uzavřeno účelově. Musí naopak nestranně posoudit skutečnosti svědčící pro i proti tomuto závěru. V případě*

pochybností musí dát přednost závěru, že manželství účelově uzavřeno nebylo. V odůvodnění rozhodnutí musí správní orgán jasně a přezkoumatelně vysvětlit jednak, co vyvolalo pochybnosti o řádnosti manželství, jednak jaké všechny skutečnosti během řízení zjistil, které z nich hovoří ve prospěch závěru, že se jedná o řádné manželství, a které naopak proti tomuto závěru. Teprve na základě těchto úvah pak může správní orgán ve věci rozhodnout a v případě, že se mu podaří na základě řádných skutkových zjištění jednoznačně prokázat, že výlučným účelem sňatku bylo získání výhodnějšího pobytového oprávnění a že manželé nemají a neměli v plánu vést společně manželský život, je možné uvažovat o účelovém manželství (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Azs 228/2015-40, bod [61]). Při posuzování manželství je třeba mít vždy na zřeteli, že neexistuje jeden společensky akceptovaný model manželství s jasně definovaným obsahem. Lidé jsou různí, uzavírají sňatky z různých pohnutek a logicky se liší i následný obsah svazku. Za účelově uzavřený proto nelze označit každý sňatek cizince s občanem EU, který v očích správního orgánu nedosahuje kvality ideálního modelu manželského vztahu nebo který manželé uzavřeli mj. i z důvodu řešení pobytové situace cizince. Jak totiž plyne z výše uvedené judikatury, je třeba dokládat snahu obejít zákon o pobytu cizinců, tj. uzavřít svazek pouze za účelem získat pobytové oprávnění, nikoliv nedokonalosti vztahu manželů. Ambicí směrnice 2004/38/ES a zákona o pobytu cizinců není podrobit zevrubné kritice manželské svazky cizinců s občany EU, ale odhalit a neudělit přechodný pobyt těm cizincům, kteří institutu manželství zneužívají.“ (srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2023, č. j. 7 Azs 299/2022-33).

33. Možno upozornit také na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že účelovost uzavření manželství je třeba posuzovat po celou dobu správního řízení, a to až do rozhodnutí odvolacího orgánu. Pokud je v řízení před správními orgány prokázáno, že manželství aktuálně plní svou funkci, není možné takové manželství nadále považovat za účelově uzavřené, a to ani v případech, kdy se na počátku o účelové manželství jednalo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011-102).
34. V logice uspořádání uplatněných žalobních bodů se pak soud zabýval žalobní námitkou stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu a rozporu napadeného rozhodnutí se zásadou materiální pravdy. Vycházeje z již shora odkazovaných judikатурních závěrů soud v daném ohledu souhlasí se žalobkyní v tom, že pokud správní orgány hodlají zamítnout žádost z důvodu obcházení zákona účelovým uzavřením manželství, tíží je v tomto směru důkazní břemeno. Správní orgány tedy musí prokázat úmysl žadatele obejít uzavřením sňatku zákon o pobytu cizinců a úmysl nevést společný manželský život (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, nebo ze dne 14. 12. 2020, č. j. 3 Azs 380/2019-53).
35. Žalobkyně v posuzované věci namítla, že správní orgány v dotčených rozhodnutích poukazovaly toliko na okolnosti, které vytváří pochybnosti ohledně jejího manželství (resp. tyto měly „konstruovat“), avšak pominuly skutečnosti, které existenci vztahu, jeho intenzitu a charakter potvrzovaly, a to zejména výsledek pobytové kontroly v místě bydliště žalobkyně a vedení společné domácnosti. Uvedené žalobní tvrzení však soud považuje za velmi neurčité, neboť z něj není zcela zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti – s výjimkou proběhlé pobytové kontroly, které navíc nebyl manžel žalobkyně přítomen, jelikož měl být v zaměstnání – svědčící ve prospěch opravdovosti jejího manželství správní orgány (řádne) nezohlednily. Soud na tomto místě opětovně připomíná, že dle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Bylo tedy na žalobkyni, aby patřičně nastavila rámec přezkumu a konkrétně uvedla, v čem je rozhodnutí žalovaného nesprávné, resp. nezákonné, neboť nebylo namístě, aby soud za žalobkyni spekulativně

domýšlel její argumenty (projev vůle) či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, popř. sám vyhledávat vady napadeného správního aktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Soud poté neshledal předmětnou žalobní námitku důvodnou.

36. K tomu je třeba zrekapitulovat, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve na str. 2 až 6 obsáhle popsal průběh prvostupňového řízení vedeného OAMP včetně důvodů vedoucích k jeho následnému rozhodnutí. Dále zmínil na str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí obsah žalobkyní podaného odvolání, přičemž se na str. 8 až 12 napadeného rozhodnutí věnoval vlastnímu hodnocení projednávaného případu. Žalovaný přitom seznatelně poukázal na pobytovou kontrolu provedenou Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, odborem cizinecké policie, dne 30. 11. 2023 na adrese žalobkyní uváděného společného pobytu manželů, v rámci které byla v místě zastižena pouze žalobkyně; její manžel zastižen nebyl, neboť se měl nacházet v zaměstnání. Syn majitele nemovitosti P. N., který překládal, jelikož žalobkyně neumí česky, uvedl, že zde žalobkyně s manželem společně žijí, přičemž mají v domě pronajatý vlastní pokoj. Současně byla na dané adrese zjištěna poštovní schránka označená jmény „X“, přičemž dotázaní sousedé žalobkyni a jejího manžela poznali a potvrdili jejich soužití na předmětné adrese. OAMP za tohoto stavu dále přistoupil k výsledku žalobkyně a jejího manžela. Z prvostupňového rozhodnutí pak bylo zřejmé, že byly brány v úvahu, zkoumány a váženy nejen zjištěné nesrovnalosti ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela (viz str. 6 až 8 a 10 až 11 prvostupňového rozhodnutí), ale byl zohledněn též fakt, že se v řadě odpovědí shodli – konkrétně v základních informacích o svých rodinách (počet potomků a sourozenců), okolnostech uzavření sňatku (pozn. soudu – byť si manžel žalobkyně nepamatoval přesné datum jejich svatby), budoucích plánech (plánování dětí, neužívání antikoncepce žalobkyní a její účast v profesním kurzu – manikérka) a informacích o zdravotním stavu (viz str. 6 prvostupňového rozhodnutí). Obdobně vzal také žalovaný v napadeném rozhodnutí do úvahy, že se v některých odpovědích žalobkyně s jejím manželem shodli (viz str. 9 a 11 napadeného rozhodnutí), avšak současně vyložil, že samotná otázka poměru mezi shodnými a rozpornými odpověďmi nebyl pro posouzení účelovosti manželství určující; šlo totiž o charakter té které shodné či rozporné informace. Žalovaný pak uzavřel, že byť byla ve prospěch žádosti žalobkyně hodnocena již výše popsaná shoda v určitých částech výpovědí manželů, v rámci komplexního posouzení jejich odpovědí byly zjištěny a identifikovány natolik zásadní rozpory týkající se společného rodinného života a vzájemné znalosti manželů, že byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (viz str. 11 napadeného rozhodnutí). V daném kontextu bylo zároveň už v prvostupňovém rozhodnutí poukázáno také na judikaturní závěr, že *„nelze opomenout, že se na předpokládané otázky mohli dotazovaní manželé poměrně jednoduše připravit a odpovědi v předstihu koordinovat. Není výjimečné, že se právě manželé, kteří sňatek uzavřeli účelově, podrobně naučí genezi jejich vztahu včetně seznámení, žádosti o ruku a dalších dílčích okolností. Stejně tak si mohou nastudovat i údaje o jednotlivých příslušnících rodiny.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3 As 101/2013-34).
37. V posuzované části je tedy dle názoru zdejšího soudu podstatným fakt, že z odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá to, že správní orgány vzaly v úvahu, že se žalobkyně a její manžel v řadě odpovědí shodli. Naproti tomu byly nicméně správními orgány ve výpovědích manželů stran společného rodinného života a vzájemné znalosti shledány zcela zásadní rozpory, které správní orgány vedly k závěru o účelově uzavřeném

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

manželství. Soud proto nepřisvědčil žalobní námitce, že nebyly zohledněny skutečnosti svědčící ve prospěch „opravdovosti“ manželství žalobkyně. V souzené věci totiž nebylo možno dospět k závěru, že by byla mechanicky či zkratkovitě aplikována pouze negativní kritéria v neprospěch žalobkyně (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2022, č. j. 6 Azs 389/2021-40).

38. Soud se následně ve světle dříve odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu zabýval otázkou hodnocení důkazů ze strany správních orgánů, a to zvláště se zřetelem na to, zda bylo prokázáno účelové uzavření manželství, jakožto důvodu pro zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie.
39. V tomto kontextu soud úvodem zdůrazňuje, že *„Nejvyšší správní soud pokládá za důležité rozlišovat mezi manželstvím, vyznačujícím se intenzivními vazbami mezi partnery, a občasným setkáváním dvou spolubydlících, kteří o sobě mají jisté povědomí. Právě zohlednění intenzivních vztahů mezi manžely totiž vedlo zákonodárce k významnému posílení práv na jejich společný život, což se promítlo i do jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců“* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3 As 101/2013-34, nebo ze dne 29. 1. 2020, č. j. 6 Azs 214/2019-41).
40. Na základě shora uvedeného pak zdejší soud v řešeném případě shledal, že správní orgány postupovaly v souladu s relevantními ustanoveními dotčených právních předpisů, právem Evropské unie a judikaturou Nejvyššího správního soudu, když se zabývaly jednotlivými indikativními kritérii pro posouzení účelovosti manželství žalobkyně, přičemž učiněná zjištění komplexně hodnotily. OAMP přitom na str. 6 až 8 a 10 prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že v dané věci identifikoval závažné rozpory v odpovědích žalobkyně a jejího manžela, které vypovídají o účelovosti manželství. Konkrétně OAMP uvedl neznalost vzájemných poměrů stran vzdělání manželů. Dále upozornil na zcela zásadní rozpory ve výpovědích týkající se jejich seznámení a setkávání (resp. jeho zprostředkování tetou žalobkyně T. P. N.), jakož i toho, že podle žalobkyně měla s manželem svatbu, když se fyzicky setkali (viděli se) podruhé, naproti tomu podle jejího manžela se při svatbě fyzicky setkali (viděli se) počtvrté. OAMP též zmínil rozdílnost výpovědí žalobkyně a jejího manžela v části týkající se důvodu rozvodu žalobkyně s jejím bývalým manželem, vlastnictví automobilu manžela žalobkyně, kterým ji měl vyzvednout na letišti a zařízení svatební hostiny. Současně OAMP zdůraznil rozpor ve výpovědi žalobkyně a jejího manžela v tom, zdali se žalobkyně po svém příletu do České republiky setkala s otcem jejího manžela. Žalobkyně dle OAMP též neměla informace o matce syna jejího manžela a o placení výživného jejím manželem na syna, byť manžel žalobkyně dle jeho výpovědi na syna platí měsíčně částku 10 000 Kč, což je pro rodinný rozpočet podstatná suma. K tomu OAMP doplnil, že dle žalobkyně její manžel vydělá měsíčně mezi 40 000 - 50 000 Kč, avšak manžel žalobkyně vypověděl, že měsíčně vydělá asi 55 000 Kč, přičemž se jedná o jediný příjem rodiny. OAMP také poukázal na skutečnost, že žalobkyně neznala název zaměstnavatele jejího manžela ani náplň jeho práce, přičemž věděla pouze to, že pracuje v Praze. Zásadní rozpor pak OAMP identifikoval v okolnostech stran pobytu manžela žalobkyně v době jeho zaměstnání. Podle žalobkyně totiž její manžel přespává od pondělí do pátku (tj. v pracovní dny) u kamaráda v Praze a o víkendu je s ní v místě bydliště v Chabařovicích; nadto někdy v Praze zůstává i o víkendu. Naproti tomu však manžel žalobkyně ve své výpovědi popsal, že jako teamleader na zákaznické podpoře pracuje v Praze, ale i doma (tzv. na homeoffice), podle toho, jak si to nastaví. Do práce dojíždí každý den z Chabařovic autem a po práci se vrací zpět domů. U kamarádů přespává pouze v případě, kdy je v práci třeba něco dodělat,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

což se stává spíše nárazově. OAMP poté uvedl, že závěr o tom, že žalobkyně s jejím manželem nesdílí rodinnou domácnost podporuje i rozpor v popisu pokoje (konkrétně jeho vybavení), který mají manželé společně užívat. OAMP též zdůraznil, že podle žalobkyně jsou měsíční výdaje domácnosti (za nájem, elektřinu, vodu, plyn) ve výši 2 400 Kč a za jídlo manželé měsíčně utratí asi 4 000 - 5 000 Kč, avšak podle jejího manžela je výdaj za bydlení zhruba 10 000 Kč měsíčně a stejnou částku zaplatí i za jídlo. OAMP proto v prvostupňovém rozhodnutí dospěl k závěru, že pokud by spolu manželé skutečně vedli rodinný život, nemohly by takto výrazné rozpory v takovém rozsahu vzniknout. Dodal také, že pobytová kontrola v místě udávaného pobytu manželů nepotvrdila jejich společné soužití, neboť byla na místě zastížena pouze žalobkyně. Její manžel tedy na této adrese nebyl zastížen, a stejně tak si zde nevyzvedl ani předvolání k podání svědecké výpovědi. Podle OAMP z vyhodnocení výpovědí manželů vyplynulo, že se tito shodují pouze v základních informacích, nicméně mezi nimi není veden rodinný život, resp. společně nerozhodují o záležitostech rodiny a neobstarávají rodinné záležitosti, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by se tento stav měl v budoucnu změnit. K tomu OAMP zmínil i časovou souvislost, že k uzavření manželství došlo ve Vietnamu dne 19. 1. 2023, žalobkyně pak přicestovala na území České republiky poprvé dne 14. 11. 2023 a dne 15. 11. 2023 podala předmětnou žádost.

41. Obdobně se žalovaný na str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí odpovídajícím způsobem věnoval posouzení vztahu žalobkyně a jejího manžela, přičemž konstatoval, že se žalobkyně k rozporům identifikovaným OAMP v rámci odvolacího řízení vyjádřila buď v obecné rovině s odkazem na její subjektivní vnímání otázky, neznalost podrobných informací a cizí prostředí, nebo se k nim nevyjádřila vůbec. Žalovaný přitom souhlasil se žalobkyní v tom, že každé manželství je specifické a z pouhé neznalosti informací o minulých vztazích manžela nebo o jeho majetkových poměrech nelze bez dalšího účelovost manželství považovat za prokázanou, nicméně tyto okolnosti byly jen dílčí částí z řady důvodů, kterými OAMP prvostupňové rozhodnutí odůvodnil. Žalovaný pak poukázal na přímé a zásadní rozpory v odpovědích manželů o důvodu rozvodu předchozího manželství žalobkyně, dále na významné nesrovnalosti stran seznámení se manželů, pořádání svatební hostiny a setkání žalobkyně s otcem jejího manžela. Zmínil též nezáměr žalobkyně o syna jejího manžela. Žalovaný též upozornil na absenci základních znalostí žalobkyně o zaměstnání jejího manžela a výdajích společné domácnosti, přičemž poukázal i na rozpor v popisu společně obývaného pokoje [zvláště v kontextu toho, zda spí manželé v posteli (postelovém rámu), či pouze na matracích] a v tom, že se manželé seznatelně neshodují v části týkající se návratů manžela žalobkyně v pracovní dny do společné domácnosti. Žalovaný k tomu uvedl, že především poslední konstatované rozpory svědčí o tom, že předmětné manželství bylo skutečně uzavřeno účelově a mezi manželi není udržován reálný manželský život, neboť i s přihlédnutím ke specifičnosti každého manželského svazku nelze očekávat, že by mohlo dojít k rozporu v tom, zda manželé v průběhu týdne pravidelně přespávají ve společné domácnosti, nebo naopak odděleně v jiných městech. Žalovaný tak ve věci uzavřel, že byť se žalobkyně s jejím manželem u některých dílčích odpovědích shodovali, ani v souhrnu to nenasvědčilo o existenci skutečného rodinného života, přičemž tak o správnosti závěru OAMP nebyly pochybnosti. Dle žalovaného totiž byly naplněny faktory vedoucí k závěru o účelovém manželství, a to že manželé neudržují reálné manželské soužití, absentuje společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství a manželé se neshodli při uvádění důležitých osobních informací.
42. Soud následně přistoupil k vlastnímu hodnocení nadepsaných výpovědí žalobkyně a jejího manžela, které byly učiněny před OAMP dne 5. 3. 2024, přičemž shledal, že správní orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posoudily shody a rozpory ve výpovědích manželů objektivně. K tomu zdejší soud dodává, že otázky, které OAMP kladl oběma manželům (viz protokol o výsledku žalobkyně a protokol o svědecké výpovědi jejího manžela ze dne 5. 3. 2024), byly srozumitelné a jednoznačné; ostatně žalobkyně i její manžel na tyto otázky též jasným způsobem reagovali. Nadto byli manželé závěrem jejich výsledku dotázáni ze strany OAMP, zda chtějí ve věci cokoliv doplnit, přičemž byli také seznámeni s obsahem protokolu o výpovědi, kdy nežádali jeho doplnění a souhlas s jeho obsahem stvrdili svými podpisy. Žalovaný poté neměl v posuzovaném případě žádné pochybnosti o tom, že se jedná o účelové manželství, jak už bylo shora popsáno, a proto se v jeho hodnocení neuplatnila žalobkyní zmiňovaná zásada v pochybnostech rozhodnout ve prospěch reálnosti manželství.

43. Dále soud uvádí, že nijak nezpochybňuje skutečnost, že se žalobkyně s jejím manželem v řadě odpovědí shodli, což je pochopitelné, neboť manželství bylo uzavřeno již dne 19. 1. 2023, přičemž od té doby byl nepochybně určitý minimální kontakt mezi manželý realizován. K tomu lze navíc poukázat na fakt, že se v případě shodných odpovědí jednalo pouze o základní informace o jejich nejbližších rodinných příslušnících (tj. sourozencích a dětech), dále o tom, že spolu manželé komunikují vietnamsky, o obecných okolnostech uzavření sňatku, ačkoliv si manžel žalobkyně zároveň nepamatoval přesné datum jejich svatby a rozporně manželé vypověděli o přípravě svatební hostiny (dle žalobkyně hostinu objednali, dle jejího manžela ji připravila žalobkyně s její rodinou), o tom, že spolu manželé dosud do domácnosti nic nekupovali, přičemž manžel žalobkyně nepomáhá s domácími pracemi, o tom, že manželka na území České republiky nemá žádné vazby, jakož i o budoucích plánech ve smyslu mít spolu co nejdříve dítě a že žalobkyně hodlá na území České republiky pracovat jako manikérka. Současně manželé odpovídajícím způsobem vypověděli o jejich obecném zdravotním stavu, resp. že neužívají léky ani se s ničím neléčí, a o tělesných markantech. Podobně pak vypověděli o průběhu posledních dvou víkendových dnů před provedením jejich výsledku. Soud nicméně, ve shodě se správními orgány, shledal v řadě dalších odpovědí žalobkyně a jejího manžela zcela zásadní rozpory týkající se právě počátku a průběhu jejich partnerského a posléze i manželského života. Soud se proto ztotožnil s posouzením věci správními orgány ohledně účelovosti uzavření manželství žalobkyně tak, jak bylo popsáno již v napadeném rozhodnutí. S ohledem na žalobní argumentaci stran posuzování manželství žalobkyně (v její neprospěch) pak soud považuje za účelné zdůraznit významné okolnosti svědčící o účelovosti předmětného manželství.
44. K tomu soud zvláště odkazuje na zjevné rozpory stran toho, že žalobkyně ve výpovědi výslovně uvedla, že manžela poprvé poznala na konci roku 2019 na letišti Noi Bai Hanoi, kam pro něj přijela taxíkem, neboť si přiletěl vyřídit nějakou záležitost do Vietnamu. Poté doplnila, že spolu komunikovali už dříve na dálku – resp. „o sobě věděli“. Následně však výpověď upravila tak, že se poznali přes její tetu T. P. N., která jí měla sdělit, že její manžel přiletí do Vietnamu a že pro něj má žalobkyně jet na letiště, neboť její manžel ve Vietnamu „nikoho nemá“. Před tím tedy s manželem přímo nikdy nemluvila. Dle žalobkyně její manžel do Vietnamu přiletěl z pracovních důvodů (poradenská činnost) a poznat místo. Do jejich svatby pak byli v kontaktu pouze přes telefon, přičemž se dle žalobkyně vzali při druhé návštěvě jejího manžela ve Vietnamu. Poprvé se s manželem měla žalobkyně políbit v roce 2019 na letišti při jeho odletu a k prvnímu intimnímu styku mělo dle jejího tvrzení dojít na hotelu, kde byl její manžel ubytován, a to týden před jejich svatbou v roce 2023. Možno též zmínit, že žalobkyně uvedla, že se její manžel rozvedl v říjnu nebo listopadu 2019 a 2020. Naproti tomu manžel žalobkyně v této části popsal, že žalobkyni poznal už v roce 2014 nebo 2015, přičemž byli kamarádi. Od roku 2014 si měli „psát“ a poté jejich vztah

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„vyeskaloval“ v roce 2022. Fyzicky se poprvé dle manžela žalobkyně viděli v kavárně po jejich vzájemné domluvě v roce 2019, a to jako kamarádi. V roce 2019 byl přítomn manžela žalobkyně ve Vietnamu na návštěvě za známými, přičemž se s žalobkyní potkali. Manžela žalobkyně zároveň vyloučil, že by byl ve Vietnamu pracovně. Podruhé se s žalobkyní její manžel dle jeho tvrzení viděl na konci roku 2022; při čtvrtém setkání pak už měli mít svatbu. Manžela žalobkyně též vyslovil, že k prvnímu polibku došlo na konci roku 2022 v kavárně a k prvnímu intimnímu styku mělo dojít v lednu 2023 u žalobkyně doma. Manžela žalobkyně též konstatoval, že se s jeho dřívější manželkou rozvedl až ke konci roku 2022.

45. V této souvislosti lze poukázat též na výslovné tvrzení žalobkyně, že manželova ote nikdy neviděla, neboť ten bydlí v Německu a žalobkyně jej s manželem navštíví, bude-li mít ona povolen pobyt na území. Naopak manžela žalobkyně jednoznačně popsal, že žalobkyně jeho ote již viděla, jelikož jej navštívili v Německu po příletu žalobkyně na území, přičemž u ote žalobce i několik dní bydleli.
46. Další zásadní rozpory soud identifikoval v otázce hospodaření rodinné domácnosti žalobkyně, jelikož ta vypověděla, že jsou měsíční výdaje na domácnost ve výši 2 400 Kč, přičemž za jídlo manželé měsíčně utratí asi 4 000 - 5 000 Kč, avšak podle jejího manžela je výdaj za bydlení přibližně 10 000 Kč měsíčně a částku 10 000 Kč zaplatí i za jídlo. K tomu lze zmínit i fakt, že žalobkyně toliko obecně uvedla, že měsíční příjem jejího manžela se pohybuje mezi 40 000 - 50 000 Kč, ačkoliv nevěděla způsob, jakým jsou mu finanční prostředky vypláceny. Manžela žalobkyně v tomto ohledu uvedl, že si měsíčně vydělá asi 55 tisíc korun, které mu jsou připisovány na účet. V této souvislosti je zároveň třeba upozornit na to, že příjem manžela žalobkyně je jediným příjmem celé jejich rodiny, na který je tedy žalobkyně zcela odkázána. V tomto světle se pak jeví významnou také tvrzená nevědomost či nezáměr žalobkyně o výši výživného placeného jejím manželem na jeho syna. Podle výpovědi manžela žalobkyně přítom platí na syna výživné přibližně 10 000 Kč měsíčně, což zjevně představuje zásadní položku pro jejich rodinný rozpočet.
47. Naprosto zjevný rozpor se podává i z tvrzení manželů stran pobytu manžela žalobkyně mimo domácnost (resp. bydliště) v pracovní dny. Podle žalobkyně totiž její manžel přespává v době od pondělí do pátku (resp. v pracovní dny) u kamaráda v Praze a o víkendu je s ní v místě bydliště v Chabařovicích; někdy však zůstává v Praze i o víkendu. Manžela žalobkyně však naproti tomu popsal, že do práce dojíždí každý den autem z Chabařovic a po práci se vrací zpět domů, přičemž si může nastavit též homeoffice. U kamarádů přespává pouze v případě, když je potřeba něco dodělat v práci (tj. nárazově).
48. Částečně rozporně manželé vypověděli také v popisu pokoje, ve kterém mají společně pobývat, přičemž se zcela lišili v tom, zdali jsou či nejsou na stěnách místnosti obrazy, jakož i v popisu toho, zda spí na posteli nebo jen na matracích. Dále se manželé rozcházel i v uvedeném počtu skříní a existenci stolu, židle a postýlky nacházejících se v obývaném pokoji, jakož i v užívání či neužívání pokoje pro sušení prádla.
49. Žalobkyně také neznala zaměstnavatele jejího manžela, když pouze obecně uvedla, že její manžel provádí poradenství v oboru informatika v Praze. Manžela žalobkyně přítom v rámci výpovědi zcela srozumitelně a jednoduše popsal, že je teamleaderem na zákaznické podpoře ve finančně-technologické společnosti FTMO s.r.o. v Praze. Současně žalobkyně ke vzdělání jejího manžela konstatovala, že v České republice absolvoval 12 tříd; ona sama má základní vzdělání – 8 tříd ve Vietnamu. Manžela žalobkyně však uvedl, že dokončil bakalářské studium

- obor mezinárodní obchod a k osobě žalobkyně sdělil, že má vzdělání všeobecné středoškolské.
50. Poukázat lze poté i na rozpory ve výpovědích manželů stran toho, zda byla jejich svatební hostina objednaná, nebo ji připravovala žalobkyně a její rodina, jakož i v tom, že žalobkyně k důvodu rozvodu s jejím bývalým manželem uvedla, že byl moc líný, nechtěl pracovat a hádal se s ní, avšak dle jejího manžela bylo důvodem to, že ji bývalý manžel bil a nebyli spolu šťastní.
51. Soud se tak ve věci ztotožnil s hodnocením správních orgánů, že by k natolik zásadním (specifickým) rozporům mezi tvrzeními manželů nemohlo dojít, pokud by spolu skutečně budovali partnerský a následně i manželský vztah a sdíleli spolu rodinnou domácnost. Na tomto hodnocení přitom nic nemění ani výsledek již dříve rekapitulované pobytové kontroly provedené na adrese žalobkyní uváděného společného pobytu manželů, neboť při ní byla zastižena toliko žalobkyně; její manžel zastižen nebyl. Ačkoliv tedy syn majitele nemovitosti P. N., který žalobkyni při pobytové kontrole překládal uvedl, že zde žalobkyně s manželem společně žijí v pronajatém pokoji, přičemž byla na dané adrese zjištěna poštovní schránka označená jmény „X“ a dotázaní sousedé žalobkyni a jejího manžela poznali a potvrdili jejich soužití na předmětné adrese, shora popsané významné nesrovnalosti a odlišnosti výpovědí přímo žalobkyně a jejího manžela stran okolností jejich seznámení a následného partnerského a rodinného života dle soudu svědčily pro závěr o účelovosti jejich manželství.
52. Jak přitom již bylo výše konstatováno, soud se žalobkyní souhlasí v tom směru, že důkazní břemeno ohledně prokázání obcházení zákona o pobytu cizinců účelovým uzavřením manželství leželo na správních orgánech. Na rozdíl od žalobkyně je však soud přesvědčen o tom, že v daném správním řízení byla tato účelovost manželství dostatečně prokázána, aniž by tedy vznikaly důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Ostatně skutečnost, že důkazní břemeno leželo na správních orgánech, nebránila tomu, aby sama žalobkyně označila důkazy ve prospěch opravdovosti jejího manželství a funkčního rodinného života. Žalobkyně však před správními orgány nenavrhla žádné důkazy na podporu svých obecných tvrzení o reálném manželství (vyjma předložení toliko tří fotografií žalobkyně s jejím manželem). Zároveň se žalobkyně v odvolacím řízení a rovněž v žalobě omezila na popírání pouze některých závěrů správních orgánů ohledně účelovosti uzavřeného manželství, aniž by se naproti tomu snažila prokázat funkčnost jejího manželství. Takový postup žalobkyně tudíž dle názoru soudu rovněž podporuje závěr ohledně obcházení zákona účelově uzavřeným manželstvím.
53. Soud tak na základě dříve uvedených okolností dospěl ke stejnému závěru jako oba správní orgány, že manželství žalobkyně a jejího manžela bylo v roce 2023 uzavřeno účelově s cílem získat pro žalobkyni pobytové oprávnění, aniž by žalobkyně s jejím manželem reálně plánovala budoucí společný život. Tato situace přetrvávala i v době rozhodování správních orgánů, kdy zjevné a významné rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela dávají oporu pro závěr o obcházení zákona účelově uzavřeným manželstvím. Ani odpovědi, na kterých se manželé při výpovědích shodli, týkající se některých osobních otázek, za této situace nemohou zvrátit shora vyložená fakta, zejména pokud manželé neznají zásadní skutečnosti stran jejich společného života, či se v jejich popisu významným způsobem rozcházejí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2020, č. j. 6 Azs 214/2019-41).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

54. V projednávané věci lze proto uzavřít, že hodnocení správních orgánů nebylo postaveno pouze na několika drobných nesrovnalostech, ale na komplexním řetězci nepřímých důkazů, který jako jediné rozumné vysvětlení jednání manželů nabízí právě to, že jeho základním cílem bylo získání přechodného pobytu pro žalobkyni (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 10 Azs 68/2018-39). Správní orgány přitom správně vycházely především z výpovědí žalobkyně a jejího manžela ve spojení s výsledkem pobytové kontroly. Z vyhodnocení důkazů pořízených v posuzovaném případě byl tedy vytvořen logický řetězec skutkových okolností, nevzbuzující důvodné pochybnosti o skutkovém základu posuzované věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3 As 101/2013-34).
55. Pokud se poté týká otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny, je třeba připomenout, že rodinný život vzniká toliko za předpokladu existence skutečného manželského svazku. Závěr o účelově uzavřeném manželství proto pojmově zasáh do rodinného života – tj. ve smyslu soužití žalobkyně a jejího putativního manžela – vylučuje (srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2023, č. j. 7 Azs 299/2022-33, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 24. 8. 2023, č. j. 10 Azs 166/2023-32). I v této části tedy byla argumentace žalobkyně shledána za nedůvodnou.
56. Nadto soud podotýká, že žalobkyně v České republice nemá žádné vlastní zázemí, nemá zde sociální, ekonomické ani kulturní vazby a nehovoří českým jazykem. Na území České republiky pobývá toliko od listopadu 2023. Naproti tomu ve Vietnamské socialistické republice žijí její tři nezletilé děti (narozené roku 2013, 2018 a 2020), o které se starají příbuzní žalobkyně (resp. její širší rodina). Ani v kontextu těchto dalších okolností tudíž nelze v řešeném případě shledat nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně.
57. Pro úplnost pak soud v tomto ohledu připomíná též skutečnost, že žalobkyně je státním příslušníkem třetího státu – Vietnamské socialistické republiky, přičemž čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osoby, která není jeho státním příslušníkem, ohledně země jejího pobytu a umožnit jí přenést si její soukromý či rodinný život na území daného státu. Ani z čl. 8 Úmluvy nelze dovodit povinnost respektovat volbu žalobkyně ohledně země jejího pobytu (srov. např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, nebo také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, či ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 Azs 205/2018-25).
58. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
59. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. dubna 2025

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce